

Sochy

H.N.F.

Z jejich tváří mizí úděl kamenných,
ve vzteku hysterie věků minulých.
Ty sochy jsou jak pomník starých velikánů,
zapsáni do knih a našeho vědomí.

Ve světle měsíce naplňují skutečnost,
že smutek bývá pánem kamenných.
Byli tu, jsou tu z kamenů zhmotnění,
tělesné schránky věk změnil v prach.

Sochy se bouří, víra starých mudrců,
neprosí o nic, strnulí.
Pohyb života se v čase náhle zastavil,
sochy mě děsí pohledem přítomných.